

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 916/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpených URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Ševčík, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžr 20/2014 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „žalobcovia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžr 20/2014 z 26. marca 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

V súvislosti s doterajším priebehom konania pred správnym orgánom a všeobecnými súdmi sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú:

«Sťažovatelia podali podľa § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“) „Námietky k Návrhu ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ]“, v ktorých navrhovali zapísať ich ako vlastníkov novovytvorenej parcely, ktorá je iba časťou pôvodnej parcely číslo [REDAKOVANÉ]. Obsahom námietok a ďalších úkonov sťažovateľov bolo domáhanie sa práva na vydanie rozhodnutia podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z., ktorým správny orgán na návrh účastníka konania rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním.

Po obdržaní „oznámenia“ od komisie ROEP v podaní zo dňa 14. 07. 2010 uviedli sťažovatelia všetky im známe skutočnosti a označili dôkazy preukazujúce pravdivosť ich tvrdení na to, aby správny orgán osobitným postupom predvídaným § 11 zákona č. 180/1995 Z. z. vydal rozhodnutie, ktorým potvrdí navrhovateľom nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti — pozemku vydržaním. Správny orgán, Správa katastra [REDAKOVANÉ], vydal rozhodnutie číslo C 8/2010 zo dňa 06. 09. 2010, ktorým zamietol návrh na vydanie rozhodnutia vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. Sťažovatelia podali proti uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu žalobu, ktorú Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 20 S/132/2010-50 zo dňa 31. 05. 2011 zamietol. Po podanom odvolaní sťažovateľmi Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1 Sžr/121/2011-90 zo dňa 15. 05. 2012 rozsudok Krajského súdu v Žiline zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej č. C 8/2010 zo dňa 06. 09. 2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie...

Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyzval správny orgán podaním zo dňa 04.02.2013 sťažovateľov v k doplneniu návrhu, na ktorú reagovali podaním zo dňa 18. 02. 2013.

Následne správny orgán, Správa katastra [REDACTED], vydal rozhodnutie číslo C 3/2013 zo dňa 03. 04. 2013, ktorým správny orgán zamietol návrh sťažovateľov v 1. a 2. rade na vydanie rozhodnutia vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. k pozemku v katastrálnom území [REDACTED], pozemnoknižná parcela [REDACTED], vedená v pozemnoknižnej (PKN) vložke číslo [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED]. Sťažovatelia podali proti uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu žalobu, ktorú Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 20 S/63/2013-57 zo dňa 10. 12. 2013 zamietol. Po podanom odvolaní sťažovateľmi Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 8 Srž/20/2014 z 26. 03. 2015 odvolanie sťažovateľov zamietol a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline potvrdil...»

Proti rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyššiemu súdu vytykajú, že napadnuté rozhodnutie sa „vymyká doterajšej súdnej praxi pri posudzovaní vydržania ako spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva podmienky vydržania vyložil contra legem na ťarchu sťažovateľov rovnako ako správny orgán...“.

Sťažovatelia ďalej namietajú, že najvyšší súd sa „nevysporiadal so skutočnosťou, že správny orgán sa v rozhodnutí, ktorý bol podrobený súdnemu prieskumu na základe podanej správnej žaloby sťažovateľov, odchýlil od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 1 Sžr/121/2011-90 zo dňa 15. 05. 2012, ktorým má byť podľa 250j ods. 7 OSP viazaný“.

Sťažovatelia najvyššiemu súdu ďalej vytykajú, že na nimi uvádzané skutočnosti „súdy vo svojej rozhodovacej praxi neprihliadali, hoci isté pochybenia správneho orgánu sami priznalo v odôvodnení rozhodnutia. V komplexe úzkej súčinnosti správneho orgánu bolo ale potrebné vydanie kvalitatívne úplne iného rozhodnutia, za ktoré nemožno preskúmané rozhodnutie považovať a potom ani prieskum zo strany súdu nepovažujeme za právne akceptovateľný, ale len za povrchné odôvodnenie využívajúc niektoré argumenty

správneho orgánu bez ohľadu na skutočnosť, evidenciu katastra a faktickú nemožnosť sťažovateľa dospieť k iným záverom, ako to, že vlastní parcelu č. ■■■ v celosti.“.

Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení nimi označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, aby toto rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a prikázal mu vo veci ďalej konať a aby rozhodol o povinnosti najvyššieho súdu uhradiť im trovy konania, ktoré im vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

V súvislosti s preskúmaním namietaného porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu, nesprávnom právnom posúdení veci, keďže svoju právnu argumentáciu vedie v rovine polemiky s výkladom relevantnej právnej úpravy uskutočneným správnym orgánom a všeobecnými súdmi, a zároveň sťažovatelia predkladajú ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok najvyššieho súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovatelia proti nemu uplatňujú.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že *«sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti... uvádza:*

Pokiaľ žalobcovia namietali, že správny orgán ako aj súd prvého stupňa nerešpektovali právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. I Sžr/121/2011 zo dňa 15. 05. 2012, túto námietku bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

Žalobcovia z jednotlivej vety citovanej z odôvodnenia rozsudku usúdili, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil odôvodnenosť ich nároku vo veci samej. Avšak z odôvodnenia dotknutého rozsudku nemožno vyvodiť záver akého sa domáhajú žalobcovia.

Je nepochybné, že skoršie rozhodnutie Správy katastra [REDACTED] bolo zrušené pre nezákonnosť. Dôvodom nezákonnosti však nebolo nesprávne právne posúdenie zo strany správneho orgánu, ktorý je v O. s. p. vyjadrený v § 250j ods. 2 písm. a/, ale rozhodnutie bolo zrušené v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., a to pre jeho nepreskúmateľnosť. K prípadnej odôvodnenosti návrhu žalobcov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nevyjadril, v tomto smere neboli zo strany najvyššieho súdu prednesené žiadne argumenty pre jeho podporu. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nesprávny vyhodnotil postup krajského súdu, ktorý v skoršom konaní, miesto aby zrušil rozhodnutie žalovanej pre nepreskúmateľnosť, túto vadu sám odstraňoval, hoci sama osebe predstavovala nezákonnosť správneho rozhodnutia.

Vo vzťahu k dobromyseľnosti tvrdenej žalobcami Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojených spisov uvádza:

Kúpnu zmluvou zo dňa 06. 12. 1994 žalobcovia od [REDACTED] nadobudli podiel 4/6 z parciel [REDACTED] (výmera 1709 m) a [REDACTED] (výmera 3 708 m), ktoré boli vytvorené z parc. [REDACTED] zapísanej na [REDACTED], kat. úz. [REDACTED] o výmere 20 011 m².

Kúpnu zmluvou zo dňa 19. 03. 1996 žalobcovia nadobudli spoluvlastnícke podiely, a to 4/6 od [REDACTED] a 2/6 od [REDACTED], teda v celosti 6/6 pozemok v kat. úz. [REDACTED], zapísaný na [REDACTED] pod KN [REDACTED] o celkovej výmere 14 594 m².

Z uvedeného je nepochybné, že predmetom prevodu nebol pozemok, resp. jeho časť, ktorá bola pôvodne súčasťou pozemnoknižnej [REDACTED] vedenej v pozemnoknižnej vložke [REDACTED], ktorá je v súčasnosti vedená ako EKN [REDACTED] na [REDACTED] o výmere 1838 m², a ani obsah kúpnych zmlúv, najmä zmluvy zo dňa 19. 03. 1996 nemohol takéto presvedčenie v žalobcoch vzbudiť. Z obsahu dotknutých zmlúv je nepochybné, aké pozemky v akej výmere boli predmetom prevodu. Použité slovné spojenie „v celosti“ sa vzťahovalo na tú skutočnosť, že predmetom prevodu boli dva spoluvlastnícke podiely (4/6 a 2/6), ktorých súčtom je 6/6, teda pozemok v celosti. Nemohli sa z tejto formulácie žalobcovia domnievať, že predmetom prevodu je pozemok v inej výmere ako je uvedená v zmluve, navyše podľa stavu z pozemkovoknižnej evidencie, hoci pozemok bol v zmluve identifikovaný podľa údajov vedených na liste vlastníctva.

V danej veci tak nemohol existovať ani domnelý právny titul, od ktorého by bolo možné odvodzovať dobromyseľnosť držby dotknutého pozemku u žalobcov. Na tento záver nemá vplyv ani žalobcami tvrdená nezáväznosť údajov týkajúcich sa výmery parcel vedených v reg. E katastra nehnuteľností. Údaj o výmere parcely je, bez ohľadu na jeho záväznosť, údajom hodnoverným, pokiaľ nie je relevantným spôsobom preukázaný opak, pričom údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať, čo v danom prípade preukázané nebolo. V konaní nebol predložený, okrem tvrdení samotných žalobcov, žiaden dôkaz o tom, že parcela [REDAKOVANÉ] vedená na LV 123 by mala v čase prevodu (či už v roku 1994 alebo v roku 1996) výmeru inú ako bola výmera vedená v katastri nehnuteľností.

Vo vzťahu k námietke, že žalobkyňa v 2. rade nadobudla pozemky ako manželka žalobcu v 1. rade, a teda nebola preukázaná jej nedobromyseľnosť, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že pokiaľ nebol dobromyseľný žalobca v 1. rade, ktorý nadobudnutie vlastníckeho práva odvodzoval titulom kúpnej zmluvy, rovnako nemožno uvažovať o dobromyseľnosti žalobkyne v 2. rade ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva z totožného titulu.

Pokiaľ žalobcovia v odvolaní namietali porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku, táto námietka nebola uplatnená v podanej žalobe, a teda bola vznesená až po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty v zmysle § 250h ods. 2 O. s. p. Zároveň sa nejednalo o vadu, na ktorú by súd musel prihliadať ex offio, a preto sa ňou odvolací súd nezaoberal.».

Pri hodnotení rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku najvyššieho súdu s rozsudkom krajského súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné

v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorej krajský súd uviedol:

«Krajský súd v Žiline sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, čo sa týka zistenia skutkového stavu aj právneho posúdenia veci. Správny orgán doplnil dokazovanie, dostatočne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Súd zhodne s názorom správneho orgánu uvádza, že nebola splnená podmienka dobromyseľnosti pri žalobcoch, ktorá ako kumulatívna podmienka musí byť splnená pri vydržaní v zmysle § 134 OZ v spojení s § 130 OZ. Zo správneho spisu vyplýva, že právna argumentácia žalobcov ohľadne toho, že si odvodzujú dobrú vieru od uzavretia kúpnej zmluvy z roku 1994 a najmä z roku 1996, neobstojí. Správny orgán dostatočne zistil skutkový stav, keď si pripojil všetky listinné dôkazy, na ktoré poukazovali žalobcovia, ako i spis Správy katastra [REDAKOVANÉ]. Z neho jednoznačne vyplýva, že ešte pred uzavretím prvej kúpnej zmluvy v poradí dňa 21. 06. 1904 si pôvodný spoluvlastník pôvodnej PK p. č. [REDAKOVANÉ] nechal zaznamenať svoje vlastnícke právo k tejto parcele a už vtedy len vo výmere 20 011 m², ako to vyplýva z identifikácie pripojenej k návrhu na záznam. Tu je potrebné poukázať na to, že už v tom čase bol pôvodný spoluvlastník zastúpený žalobcom [REDAKOVANÉ] a preto muselo byť [REDAKOVANÉ] zrejmé, že pôvodný spoluvlastník [REDAKOVANÉ] bol zaznamenaný ako vlastník len v tejto výmere a len v tejto výmere môže s nehnuteľnosťou ďalej disponovať, t. j. mu ju predať. Z identifikácie jednoznačne vyplýva, že časti výmer 1 877 m² a 670 m² neboli predmetom záznamu, predmetom záznamu bola združená [REDAKOVANÉ] o výmere 20 011 m². Preto následne bolo pri uzatváraní kúpnych zmlúv, či už z 19. 03. 1996 alebo z 06. 12. 1994 postupované tak, že tieto sa týkali len združenej parcely [REDAKOVANÉ] o výmere 20 011 m² (z tejto parcely boli vytvorené EKN parcely, ktoré boli následne prevedené žalobcovi v rade A/).

Hoci teda v jednotlivých zmluvách bolo uvedené, že sa prevádza v „celosti pozemok v k. ú. [REDAKOVANÉ]“, uvedené nemohlo vzbudiť v žalobcovi v rade A/ (už vôbec nie v žalobkyni v rade B/, ktorá nebola účastníčkou týchto právnych úkonov), ani zdanie, že tieto kúpne zmluvy sa týkajú pôvodnej pozemno-knižnej parcely [REDAKOVANÉ] o výmere 22 558 m, lebo sa jednoznačne týkali EKN [REDAKOVANÉ] o výmere 20 011 m² v celosti, o čom žalobca v rade A/ preukázateľne vedel. Jednoznačne treba konštatovať, že týmito kúpnyimi zmluvami došlo k prevodu novo vytvorených EKN parciel, ktoré boli vytvorené z EKN [REDAKOVANÉ]

o výmere 20 011 m², ktorá bola zapísaná pod [REDACTED] pod položkou výkazu zmien 14/94. Žiadna iná časť pôvodnej pozemno-knižnej parcely [REDACTED] nebola predmetom zmlúv, pričom žalobca v rade A/ si musel byť z týchto skutkových okolností dostatočne vedomý toho, aký je predmet prevodu a že nemohol nadobudnúť výmeru vyššiu, ako bola zapísaná [REDACTED] [REDACTED], v záznamovom konaní, kde ho osobne zastupoval. Pri normálnej opatrnosti muselo mu byť zrejmé, že nadobudol len združenú EKN [REDACTED] o výmere 20 011 m², v tom čase evidovanú na [REDACTED]. Jeho tvrdenie, že na základe týchto zmlúv sa domnieval, že je vlastníkom celého pozemku [REDACTED] (bež jeho špecifikácie PK alebo EKN) je tiež zavádzajúce v tom, že je právny rozdiel medzi prevodom PK parcely [REDACTED] a EKN [REDACTED], ktorá mala s PK parcelou rovnaké parcelné číslo, avšak bola to parcela katastra nehnuteľností, ktorá mala inú výmeru.

Čo sa týka pôvodného spoluvlastníka [REDACTED], tento je pôvodným spoluvlastníkom PK parcely [REDACTED] k. ú. [REDACTED] v 2/6, ktorý v roku 1996 taktiež odpredal žalobcovi v rade A/ časť tejto parcely, ktorá už v tom čase, t. j. v čase odpredaja bola evidovaná ako EKN parcela č. [REDACTED] - trvalý trávny porast na [REDACTED]. Podľa tohto LV (na ktorom bol vedený ako spoluvlastník aj žalobca A/), združený pozemok KN [REDACTED] mal výmeru 20 011 m², ktorá bola znížená na základe položky výkazu zmien 30/94 (vklad kúpnej zmluvy z roku 1994) na 14 594 m². Z uvedeného vyplýva, že aj kúpna zmluva z roku 1996 sa týkala EKN parcely [REDACTED] s pôvodnou výmerou 20 011 m² zníženou podľa kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom A/ a [REDACTED] v roku 1994, teda taktiež nie celej PK p. č. [REDACTED] o výmere 22 558 m². Správny orgán teda správne vyhodnotil tieto skutkové okolnosti, keď ustálil, že žalobcovia nepreukázali také okolnosti, z ktorých možno usudzovať na ich dobromyseľnosť o tom, že im vlastnícke právo k terajšej EKN p. č. [REDACTED] o výmere 1838 m² na [REDACTED] patrilo, resp. patrí...

Čo sa týka námietky odchýlenia sa od právneho názoru NS SR vysloveného v rozsudku 1 Sžr/121/2011 zo dňa 15. 05. 2012, súd uvádza, že je nedôvodná z dôvodu, že NS SR nevyslovil právny názor, ktorý tvrdia žalobcovia a to, že návrh žalobcov je dôvodný...

Čo sa týka námietky, že žalobcovia preukázali svoju dobromyseľnosť, táto je v celom rozsahu nedôvodná. V tomto ohľade súd poukazuje na svoje odôvodnenie uvedené vyššie. Tá skutočnosť, že správa katastra v konám ROEP nenavrhol zapísať ako vlastníka

vykupiteľa v časti pôvodnej PK [REDAKOVANÉ] podľa identifikácie z roku 1994, je nedôvodná. Spracovateľ diela ROEP vychádzal z podkladov podľa § 7 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. Tá skutočnosť, že by eventuálne pri spracovaní diela ROEP neboli ako vlastníci zapísané konkrétne osoby dávala by možnosť týmto osobám domáhať sa preskúmania rozhodnutia o schválení diela ROEP. Uvedené však nemôžu s úspechom namietať tretie osoby - v tomto prípade žalobcovia, pretože ich subjektívne práva by týmto rozhodnutím neboli dotknuté. Pritom uvedená skutočnosť na dobromyseľnosť žalobcov nemá žiaden vplyv.

Odvodzovanie dobromyseľnosti od toho, že kupovali stav bez geometrického plánu, pričom pozemková kniha neručí za výmeru, ale len za vlastnícke vzťahy, pričom výmera parcely nie je hodnoverným a záväzným údajom katastra nehnuteľnosti, je taktiež nedôvodná. Zo skutkových okolností daného prípadu už od 21. 06. 1994, kedy žalobca A/ podal návrh na záznam vlastníckeho práva pre [REDAKOVANÉ] ako i pri uzatváraní kúpnych zmlúv muselo byť kupujúcemu zrejmé, že kupuje parcely oddelené geometrickým plánom z EKN parcely v konkrétnej výmere podľa identifikácie, kde bola výmera riadne uvedená, a nie pozemno-knižnú parcelu. Pritom výmera je záväzným údajom katastra nehnuteľnosti, ako vyplýva z § 70 ods. 2 Katastrálneho zákona, pretože sa jedná o geometrické určenie pozemku. O tejto výmere nebolo medzi účastníkmi kúpnych zmlúv z roku 1994 a 1996 sporu, keďže obe zmluvy vychádzali z tejto výmery. Výmera tejto katastrálnej parcely bola riadne vyznačená aj na LV [REDAKOVANÉ], ktorý bol už od roku 1994 v katastri vedený.

Okrem toho skutkový omyl vo výmere neprichádza do úvahy aj z toho dôvodu, že žalobca v rade A/ po podaní návrhu na vydržanie zdedil podiel [REDAKOVANÉ] práve v tom rozsahu, v ktorom v tomto konaní žiada priznať pre seba a svoju manželku vlastnícke právo a ktorý na základe schváleného diela ROEP bol zapísaný do katastra nehnuteľností v prospech [REDAKOVANÉ]. Tento podiel pôvodného vlastníka [REDAKOVANÉ], t. j. zvyšnú časť pozemno-knižnej parcely [REDAKOVANÉ], v súčasnosti identifikovanú ako EKN p. č. [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] o výmere 1 838 m², žalobca v rade A/ zdedil na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 21 D 441/2011 zo dňa 28. 11. 2011 a v súčasnej dobe je vlastníkom i tejto časti pôvodnej PK parcely, ktorá mala byť vykúpená pod [REDAKOVANÉ] a pre [REDAKOVANÉ], na čo poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe. Tým sám poprel svoj tvrdený titul nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, lebo akceptoval vlastnícke právo pôvodného pozemno-knižného vlastníka.

Čo sa týka námietky, že správny orgán nedôsledne rozlišuje podmienky vydržania, keď uvádza, že predmet žiadosti nie je spôsobilým predmetom vydržania z dôvodu nepredloženia svojej dobrej viery uvádza, že táto námietka síce je dôvodná a jedná sa o rovnakú vadu ako v poradí prvom rozhodnutí správneho orgánu, ale nemá vplyv na zákonnosť podľa § 250i ods. 3 O. s. p. Správny orgán použil pojem nespôsobilý predmet v nesprávnom význame a to vo vzťahu k nesplneniu jednej z kumulatívnych podmienok pre vyhovenie návrhu na vydržanie - dobromyseľnosti. Správny orgán však dostatočne jednoznačne vyjadril svoje úvahy ohľadne právneho posúdenia veci a preto nie je možné uvažovať o tom, že by k zamietnutiu žiadosti žalobcov došlo z dôvodu, že by pozemok nebol spôsobilým predmetom vydržania napr. z dôvodu, že je na ňom postavené cestné teleso alebo z iného dôvodu, pre ktorý by nebolo možné vlastnícke právo vydržať v zmysle § 134 ods. 2 OZ.»

Takto formulované právne závery krajského súdu nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní najvyššieho súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany najvyššieho súdu zakladať ústavnú neutržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľov je len opakovaním ich predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizovali s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku krajského súdu, a je výlučne výrazom ich odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľmi uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľov po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Uvedené právne závery najvyššieho súdu sa pohybujú v rámci obvyklého významu interpretovaných pojmov, a predstavujú tak jednu z možných výkladových alternatív, pričom ústavný súd, v rámci svojej právomoci nie je povinný korigovať právne názory

všeobecných súdov za predpokladu, že na danú vec existujú dva odlišné právne názory. V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to na účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabykh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia vád zásadného významu pre súdny systém, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku krajského súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľov dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľom v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika so skutkovými a právnymi závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, reálnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016